

Roberto Dejdijer

S KORAKOM DANA

POSVETA VATRI

Građom srušene kuće
 Budim te da bih bio kraj tebe
 Bez straha, jer sada moja snaga
 Čini pepeo tvoje i zajedno listaju
 Dovratke, vrata, stare okvire,
 Pozorište žara.

Izjutra, maleno si ložište,
 S tobom počinje naš dan:
 I ovo je tvoja navika
 Domaće životinje koja se sveti.
 Sveta i sama, ili kućna profana
 Telom jedne sobe prekrivaš se

I svaki gubitak je izvestan. Ne gori kao ti
 Kreč naših niskih zidova.

TERITORIJA

Da živim na mestima koja s mukom prepoznajem,
 Bude mi jasno kad se uveče približim istom znaku
 I ovde za volanam setim se koje godišnje doba
 Živim po tome koliko mi svetlosti reflektuje:

Izvesni su samo najstraniji obrisi
 Iznenadne prepreke duž saobraćajne trake,
 Senke na mrežnjačama zatečenih pasa
 Ili micaji mačaka i njihova bojna polja

Na nebu punom sazvežđa i antena.
 Tako jelen na prelazu sredinom avgusta

S jezikom u potrazi za zdravijim istokom
A iznad Roma Termini kapriole čaplji

U jatima ukrštenim nad našim migracijama.

GRAD

Vesela pesmica,
Danas je, u glavi.

Grade moj, neka ovo bude poslednja prepreka
U gluvoj rešetki tvojih ulica.
Sutra ću sa sobom poneti
Veštiju misao,
Lake cipele i možda oca
Koji me čeka udno bulevara,
Pažljive oči duž nizova
Tolikih skela odakle rasteš.
Ali goli, nečujni kao dvorište
Usred zime, kao prhut
Što je postao let a niko ga ne goni,
Već klančaju drugari,
Svaki stiska uz sebe svoj kalendar.
A gde je moj, gde više?

Vesela je pesmica,
Danas, glava.

OPTIČKI GLAS

Beše to rasejano komešanje duž reke,
Žurba što povezuje podneva:
Tvoj hod ocrtavao je senku
Dugog koraka na suncu.
Beše to potreba, taj cilj,
Preživljavanje ili možda taština.

Radnik agencije za selidbe prođe kroz kapiju,
Tvoj iskošeni pogled pratio ga je
U ogledalu koje je nosio pod rukom.

ŽIVI IZVOR

Postoje ostrva što izranjaju
Samo kad je oseka,
Poslovi što se odvijaju po strani,
Navike koje ne poznaju
Svetlost dana.

Ali iza spuštenih očnih kapaka
Samo je svetlucava pena
Na hladnom ogledalu detinjstva:
Tako pada svaka odblesnuta slika
Zajedno sa ćutnjom tridesetogodišnjaka.

Postoje ljubavi koje izmiču sećanju,
Fontane ostale bez vode
Koja bi ugasila žeđ odraslog,
Kamenovi koje uporno zovemo fontane.

*

Padam u san s korakom dana
U glavi, zbrkani glas hiljadu
Drugih glasova što zovu
U sklonište pred tamnom zveri,
Prisiljen njenim dahom
Da dvaput okrenem ključ u bravi

A još nije več.
Dolazim k tebi s ovim disanjem
Obuzet iščekivanjem koje ne ume reći:
Pa ipak dolazim, svaki put vratim se,
Svaki put preživim ovu obmanu.

LAKO

Ljubavi moja, ovo je poslednji voz
Od tolikih koje videsmo kako prolaze:
Razmene će predahnuti do izjutra.
Ali ja čujem druge šumove, noć,
Drugačiji otkucaj neke trke
Duž kolosekâ bez šina i pragova.
Neko je to ko nosi moj život
Na leđima, ali ne liči na mene.
Običi će stotinu ugašenih semafora,
Pensiline kao pusta ostrva,
Zvučnike koji nikakav polazak
Ne najavljuju. Jer ovo je poslednji voz,
Ljubavi moja, i niko neće
Doći da ti kaže šta to nedostaje
Našim zajedničkim danima.

TIRENSKO

Više nema nikakve granice,
Jer sve su granice već utvrđene;
Više se ne preduzima nikakvo putovanje
Koje ne poredi dolaske i polaske.
Noć dodaje svoje signale preko pola
I odgovara joj dan,
Ekstremi jedne neobične proporcije:
Deklamuje san s jedne strane
Brevijar druge, i u tom jednoglasju
Više se ne mogu međusobno čuti.
Kiša je iza broskog okna, na tamnom krilu:
Promiče magla, više ili manje gusta,
Dok se hemisfera komeša,
Poverava se možda ovoj grudvi neba
Što za periode ima brujanje reaktora.

(Sa italijanskog preveo **Dejan Ilić**)

Roberto Dejdijer (Roberto Deidier) rođen je 1965. u Rimu, trenutno živi u Palermu, gde predaje na univerzitetu. Osnivač je časopisa *Trame* (1989-1995). Knjige poezije: *Između tela i dana* (1992), *Korak dana* (1995), *Prirodna knjiga* (1999) i *Prvi horizont* (2002).